

9 cat
Orfeó

Aclaracions

Encara dos mots, si me'ls permeteu
la' amable i ^{il·l}·lustrada direcció de «La Vanguardia»,
sobre la qüestió del cant popular que suscita
el distingit crític ^{Sr.} ~~senyor~~ Montolin, en aquestes
planes, parlant de' un modest treball meu.

Dit senyor crític contesta en part mon ar-
ticle ^{reputació de} ~~contestant~~ a les apreciacions i afirmacions, amb
una nota insertada en la' edició del dia 1 del corrent,
en la qual diu ^{que} no contesta extensament perquè en
mon article parteixo de ~~una~~ ^{la} ~~equivocada~~ suposició
~~de~~ que ell nega tota distinció entre'l cant o
poesia del popular i el cant o poesia culta,
quan lo únic que nega i negava en el seu
article és llur distinció d'origen, el dualisme
de la ^{llur} ~~seua~~ gènesi. ^{Així} ~~En~~ ^{haig de} ~~contestar~~ ^{que} ~~si~~
bé és veritat que'l ^{Sr.} ~~senyor~~ Montolin, en son article,
parlava incidentalment d'art popular i d'art
savi, distingint l'un de l'altre, no és menys
veritat que la conclusió de' son pensament
no era altra ^{sinó} ~~que~~ ~~el~~ ~~ver~~ ~~cant~~ ~~popular~~ ~~no~~
és el que per «autonomia» ~~quomenem~~
tal; a aquest, segons son criteri, ~~no~~ ~~es~~ ~~mas~~

que la supervivencia de modalitats anti-
 quas de estats arcaics de cultura que
 han rido avançats per el arte de nue-
 vos etapes superiors mentre han que-
 dado fossilizadas en el alma anònima
 del poble; i a ^{an} aquest paragraf
 seguia aquell, que ^{qual} ~~vejo~~ ^{qu} ~~el~~ipico de paradoxes
 en el que afirma que la música popular
 del nostre dies no es altra que la dels gran-
 Compositors Moderns. Aquesta conclusió,
 que jo sostinc ^{com} és una negació del
~~sentit~~ ^{que} tot hom ha donat al art popular,
 és la que ^{an} vaig proposar ^{rebatre} en mon article; i
 com que'l mateix ^{Jr.} ~~senyor~~ Mortolin m'en-
 viava a la consulta de les obres del
 nostre Milà, amb ^{vaig} ~~textos~~ de aquest gran
 mestre, li ^{vaig} ~~vaig~~ contestar. El meu crític
 troba que aquests ^{vaig} ~~textos~~ són escollits entre ^{els}
 menys importants i originals del mestre.
 En quant a originals potser sí que no'n con-
 gaire, perquè ^{ex Milà} ~~no~~ ^{cercava} ~~buscava~~ la originalitat, sinó
 la veritat; però d'importants en són molt
 en el nostre cas, ja que ^{quen} ~~especificam~~ amb

Ja vident ~~a~~ ⁺ els homes i aclareix i
enllumina el bon de tota les coses.

Mun dillit